Ο Θεός μόνο την Εκκλησία εμπιστεύθηκε όχι τα κράτη και τους πολιτισμούς (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Ιουνίου, 2018

Από τους ιερείς ξεκίνησε ο πειρασμός στη Δύση, από τους ιερείς ξεκίνησε η καταστροφή της Δύσης. Από εκείνους τους ιερείς που χαλάνε κάθε τι ιερό και αναποδογυρίζουνε το νόμο.

Ο αρχιερέας Ααρών δεν σφυρηλάτησε το χρυσό μόσχο στην έρημο και άφησε το λαό να τον προσκυνά αντί τον αληθινό Θεό;

Για χίλια χρόνια περίπου η Εκκλησία του Χριστού στην Ανατολή και στη Δύση ήταν μία Εκκλησία, με τον ίδιο νου, με την ίδια καρδιά και με την ίδια αίσθηση καθήκοντος. Αλλά, στο τέλος της χιλιετίας από τη γέννηση του Σωτήρα του κόσμου, ο αλυσοδεμένος σατανάς ελευθερώθηκε από την κόλαση, για να εξαπατήσει αυτό τον κόσμο. Και ο τρόπος του σατανά δεν είναι όπως ο τρόπος του Χριστού. Ο Χριστός, όταν άρχισε να χτίζει την αυτοκρατορία του Θεού ανάμεσα στους ανθρώπους, επέλεξε τους πιο απλούς και πιο ασήμαντους ανθρώπους. Ο σατανάς όμως πάντα περιφρονούσε τους μικρούς και ασήμαντους και ενεργούσε διά μέσου των αρχηγών, των αρχιερέων, των φιλοσόφων, των βασιλιάδων, των κυβερνητών, των επιστημόνων, των καλλιτεχνών.

Στο τέλος της πρώτης χιλιετίας ο σατανάς χτύπησε διά μέσου του αρχιερέα της Δυτικής Εκκλησίας, του έβαλε την ιδέα να χωρίσει από την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία, εμφυσώντας μέσα του το πνεύμα της υπερηφάνειας. Ο σατανάς τον έβαλε να συγκρουστεί με τους βασιλιάδες και τους ηγεμόνες όλων των χριστιανικών λαών χωρίς ιδιαίτερο λόγο: λόγω αξιωμάτων, λόγω εξουσίας. Δηλαδή για όλα εκείνα, τα οποία ο Σωτήρας δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία, αντίθετα τα έβαζε στην τελευταία θέση, στη χαμηλότερη βαθμίδα της αξιολόγησής Του.

Ο αρχιερέας της Δυτικής Εκκλησίας, επειδή αποσχίστηκε από την Ορθόδοξη Εκκλησία, ξεκίνησε να καταστρέφει κάθε τι ιερό και να ανατρέπει το νόμο. Κατέστρεψε κάθε τι ιερό, επειδή αρνήθηκε τη νηστεία, τη θεώρησε ανώφελη και ξεκίνησε μία καθαρά αυλική ζωή στο σπίτι του. Ανέτρεψε το νόμο του Θεού και το νόμο της πίστης, το νόμο της καλής συμπεριφοράς. Άλλαξε το Σύμβολο της Πίστεως και έκανε πιο εύκολο τον αγώνα του ανθρώπου για τη σωτηρία με τον εξής τρόπο: Με δωρεές, με λίγες και σύντομες προσευχές. Σαν να έλεγε, όσο περνούσαν τα χρόνια,

στο Χριστό:

– «Πρέπει να ξέρουμε ποιος είναι πρώτος στην αυτοκρατορία Σου.

»Δεν απάντησες σωστά στην ερώτηση που σου έκαναν οι υιοί του Ζεβεδαίου, όταν είπες πως, όποιος θέλει να γίνει πρώτος, πρέπει να γίνει δούλος σ' όλους. Δεν απάντησες σωστά, όταν είπες πως ο Υιός του ανθρώπου ήρθε όχι για να Τον υπηρετούνε, αλλά Αυτός να υπηρετεί. Και στο τέλος για να γίνει ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση, έπλυνες τα βρώμικα πόδια των ψαράδων.

»Η ιστορία απέδειξε πως έκανες λάθος, και πως οι λαοί είναι σαν πρόβατα. Πριν από όλα ζητούν αρχηγό και κυρίως ζητούν ένα αρχηγό αλάνθαστο. Αυτό είναι βασικό και κύριο σε κάθε κοινωνία και σε κάθε λαό. Εσύ δεν μπορούσες να το ξέρεις αυτό, επειδή λίγα χρόνια έζησες σ' αυτό τον κόσμο.

»Πέθανες νέος και δεν μελέτησες τη ψυχολογία της μάζας. Αλλά, εμείς οι αρχιερείς τελειώσαμε μεγάλες σχολές, ταξιδέψαμε πολύ στον κόσμο και ζήσαμε δύο φορές περισσότερο από εσένα. Γι' αυτό το λόγο είναι σωστό να αφήσεις εμάς που έχουμε μεγαλύτερη εμπειρία να λύσουμε αυτό το ζήτημα. Εσύ, ας είσαι στον ουρανό ό,τι επιθυμείς, άσε σε μας τη γη. Γίνε ο Θεός στον ουρανό και εμείς Θεός στη γη. Ας είσαι εσύ αλάνθαστος στον ουρανό και εμείς αλάνθαστοι στη γη. Θα δεις πως αυτό το πρακτικό πρόγραμμα είναι πολύ καλύτερο από το δικό Σου, το οποίο είναι ιδεαλιστικό, νεανικό πρόγραμμα. Άκουσε εμάς, τους γέρους, οι οποίοι εδώ και χίλια χρόνια παλεύουμε με το όνομά Σου και μ' αυτόν τον ανήθικο κόσμο. Αν άκουγες εμάς, τους ηλικιωμένους, ούτε που θα σταυρωνόσουν».

Αυτά τα λόγια μάλλον ψιθύρισε ο σατανάς στον αρχιερέα της Δύσης και αυτά τα λόγια ο αρχιερέας αρχικά έπρεπε να ψιθυρίζει στο Χριστό. Στη συνέχεια ο αρχιερέας ανακοίνωσε τους ψίθυρους αυτούς στον κόσμο με τη μορφή νέου δόγματος, του δόγματος του Αλάθητου. Δηλαδή **παρουσίασε τον εαυτό του σαν θριαμβευτή Χριστό στη γη, σαν αντιπρόσωπο του Θεού, Παντοκράτορα** . Παρουσίασε τον εαυτό του σαν αυτόν, στον οποίο ο Θεός έδωσε δύο σπαθιά, ένα σπαθί για να αναγορεύει τους βασιλιάδες των λαών της γης και δεύτερο σπαθί για να τους ρίχνει από το θρόνο τους.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Ήταν εκείνο που ο προφήτης Ιεζεκιήλ φώναζε στο όνομα του Θεού: «*Αλίμονο στους βοσκούς, οι οποίοι βόσκουν τον εαυτό τους…*» (Ιεζ. 34:2-5). Οι λαοί της Δύσης, έχοντας τέτοιους ποιμένες, δεν ήξεραν τι να κάνουν και πού να πάνε.

Οι λαοί αυτοί είδαν πως εκείνοι που μιλούν για τη Βασιλεία του Ουρανού, λεηλατούν προς το συμφέρον τους την αυτοκρατορία της γης. Πλουτίζουν εκείνοι, οι οποίοι

συμβουλεύουν το λαό να μην πλουτίζει, και μάλιστα με το χειρότερο τρόπο. Λεηλατούν και εξαγοράζουν εξουσία εκείνοι, οι οποίοι συμβουλεύουν το λαό να μην αγαπά την εξουσία.

Οι λαοί της χριστιανικής Δύσης δίσταζαν, αμφιταλαντεύονταν μπροστά σ' αυτό τον πειρασμό όπως σείεται το καλάμι όταν φυσάει ο δυνατός αέρας. Τελικά οι λαοί της Δύσης αρνήθηκαν τον ποιμένα τους. Όσοι ήταν μορφωμένοι και πλούσιοι αρνήθηκαν την πίστη του Χριστού, λόγω της ακατανόητης αντιχριστιανικής συμπεριφοράς των αρχιερέων τους.

Μέχρι τότε ο αρχηγός της εκκλησίας ήταν και αρχηγός της κουλτούρας του λαού. Αλλά, όταν ξεκίνησε ο καυγάς ανάμεσά τους, στην κουλτούρα της Δύσης άρχισαν να πρωτοστατούν κοσμικοί. Ο σατανάς έπαιζε διπλό παιχνίδι: ο αρχιερέας στράφηκε εναντίον των βασιλιάδων, των επιστημόνων, οι βασιλιάδες στράφηκαν εναντίον των αρχιερέων και οι άνθρωποι του πολιτισμού και της κουλτούρας, της επιστήμης, της τέχνης, στράφηκαν εναντίον των κληρικών αλλά και εναντίον της ίδιας της πίστης.

Η μια αδιαντροπιά προκάλεσε την άλλη. Η μοχθηρία γέννησε τη μοχθηρία. Η μια ακρότητα προκάλεσε την άλλη ακρότητα και όπως λέει ο ποιητής μας: «Όλα πήγαν κατά διαβόλου». Το πείσμα κυβέρνησε και από τις δύο πλευρές: το πείσμα της Εκκλησίας εναντίον του κράτους, το πείσμα της πίστης εναντίον της επιστήμης, το πείσμα των κληρικών εναντίον των πολιτικών και αντίθετα.

Αυτή η επιμονή όλων έδωσε τότε πικρούς καρπούς, και σήμερα ακόμη δίνει ακόμη πιο πικρούς.

Γι' αυτό το λόγο, να θυμάσαι όλα αυτά και να πορεύεσαι, έχοντας στο νου τη σοφία των πατέρων σου. Μην επιτρέπεις στον καθένα να είναι ποιμένας σου, και να ξέρεις ότι το να έχεις καλούς ποιμένες είναι ουράνιο δώρο, μεγαλύτερο από πολλά δώρα στον κόσμο. **Να σέβεσαι τους καλούς ιερείς σου**, όπως το παιδί σέβεται τους γονείς του, για να είσαι και εσύ καλός και να ζήσεις πολλά χρόνια. Να τους σέβεσαι και να μην ασχημονείς. Να μαθαίνεις από το παράδειγμα των Δυτικών.

Διόρθωνε τον ιερέα, αλλά μην απομακρύνεσαι από αυτόν, επειδή η Εκκλησία είναι πιο σημαντική από όλα τα υπόλοιπα, επειδή ο Θεός μόνο την Εκκλησία εμπιστεύθηκε, όχι τα κράτη και τους πολιτισμούς.

(Από το βιβλίο: Αγίου Νικολάου Επισκόπου Αχρίδος, "Μέσα από το παράθυρο της φυλακής. Μηνύματα προς τον λαό.", Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2012, σ. 271)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*